

BURÁNY BÉLA

Utcaseprő

*Mama,
míg sok puha levelet söpörsz az útról,
mondd, neked mit mond a száron szűkölő
bogár,*

*s a suhanó autók muzsikája
otthonhagyott
szobádnak véled mit üzen? —*

*Kendőd alá halk kődarabok lopóznak este,
s csak mosolyogsz, mint a fény a fán.*

BURÁNY BÉLA

Madár és fa

*Szerte a világon mennyi a madár,
s így ősszel mégis
milyen szomorúak az erdők...*

Repülj boruló vállamra kicsi madár!

*Levelem hullik; — dalolj, s örülök:
mérgezett ágaim kiáltó
vágya nem gyümölcsstelen.*

BURÁNY BÉLA

Dolgunk után

Szavaink szürke kövekké válnak az úton;
s apánk, a tűnődő Idő
holnapután már
csak régen elcsendült szavainkat leli.

Gyere, ülj le hát itt velem e könnyen roszakdó
együtt,
s nézd, hogy a pankban a tóra — a te műved —
leszállt egy madár.

Iszik, s szemeink fényével a szárnyán
meleg távolok fészkei felé repül.

BURÁNY BÉLA

Völgyben

Ó ősz,
engedd, hogy itt a zaj szélén a fűben
elültessem a bánatom.

Ujja közt hadd másszon hangya,
s hallja, hogy néha szól a vadgalamb.